

ordningen end af 3 eller undertiden 5 Aar, meget sjælden mere end 3 Aar. Jeg er derfor slet ikke utilbøjelig til at tilraade, at man hurtigst muligt kommer til en Revision af Jernbanelønningssloven, i alt Fald for de lavest lønnede Klassers Vedkommende. Og jeg erkender, at den Løn, som navnlig 14de Klasse nu begynder med, er for lav. Jeg erkender, at den Metode, man er inde paa, og som min ærede Kollega fra Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) omtalte i Gaar, er meget fornuftig: at løfte Funktionærerne i 14de Klasse op paa samme Niveau som de i 13de. Deraf følger, som sagt, ikke alene dette, at de faa denne Lønningsforbedring, men tillige, hvad der er naturligt og rimeligt, at i Stedet for, at en Mand i 14de Klasse nu skal afgive det meste af sin Anciennet og begynde paa ny med at samle Alderstillæg, naar han kommer op i 13de, skal han, hvis 14de og 13de Klasse slaas sammen, i Grunden blive staaende, saaledes at han beholder det Gode, han nu vil miste, nemlig den Anciennet, han allerede har. Det er i Almindelighed Regelen indenfor Jernbaneløstaten, at ved at gaa over fra den ene Lønningsklasse til den anden taber man sin Anciennet. Der kan være god Grund til at lade den ændrede Regel alene gælde for de Funktionærers Vedkommende, der ere tjenestgørende i 13de Klasse, thi de rekruteres i alt væsentligt fra Funktionærerne i 14de, og der er det ganske naturligt.

Jeg vil i øvrigt kun hævde, at den Ordning, der blev truffen af Kommissionen og senere stadfæstet af Regering og Rigsdag, saaledes at det blev til Lov i 1903, var udarbejdet med megen Omhu, men det var vanskeligt at komme ind paa den Forandring at afskaffe de specielle Lønningsklasser og indordne dem under de ordinære Klasser, saa meget mere som der netop den Gang blev optaget et saadant Utal af ny Funktionærer, netop til Portørklassen, at det ved en Undersøgelse, vi maatte til, viste sig, at i Slutningen af 1899 kunde en Portør gennemløbe alle Lønningsklasserne fra den laveste til den højeste — 5 Klasser — i $7\frac{1}{4}$ Aar, medens den almindelige Regel ellers er, at Tidsintervallerne mellem Lønningsklasserne, navnlig for de lavere lønnede, der have mange Alderstillæg, er 16—20 eller 25 Aar, i Almindelighed 16—20. Derfor er det indlysende, at der maatte være en forholdsvis stor Mængde, der maatte have et personligt Tillæg for ikke at gaa

tilbage i Indtægt. Den Mand, der kun havde tjent i $7\frac{1}{4}$ Aar og i den Tid var kommen op i den højeste Lønningsklasse, maatte ved den ny Ordning træde tilbage til den almindelige Lønning, plus et Alderstillæg, et for hvert 4de Aar. Det er derfor ganske indlysende, at der er en Mængde, der har maattet have personligt Tillæg, og en Del, der endnu maa have det, fordi de have haft et uhyre hurtigt Avancement. Ret beset kan det egentlig ikke siges, at de Folk ere forurettede, selv om de i en Del Aar ikke faa nogen Forbedring af de Indtægter, de fik ved Bestemmelserne i Loven af 1898, thi den store Fremgang, det hurtige Avancement, have de faaet paa den unaturlige Maade, at der var antaget saa mange, at de skubbede hverandre op. Det er hverken før eller senere sket i samme Grad.

Men nu vil jeg meget anbefale den Vej, som ogsaa den højtærede Minister synes villig til at gaa, at hele dette Spørgsmaal tages op til en Revision. Jeg hylder nemlig ikke den Anskuelse, at det er hensigtsmæssigt at have Opholdstillæg — eller Huslejetillæg, det er jo to Benævnelser for samme Ting — og ikke heller den, at det er hensigtsmæssigt at have en vidtløftig Tantiëmøbeberøgning. Jeg vil langt hellere sløjfe baade Huslejetillæg og Tantië og give en ordentlig Lønning. Det tror jeg, vi i alle Henseender staa os ved. Jeg vil meget anbefale, at vi acceptere den Ordning, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) udtalte sig for, og som den højtærede Minister vistnok vil gaa ind paa. Saa vilde jeg anse det for heldigst, at de Herrer, der have stillet Ændringsforslaget om de 300,000 Kr., toge det tilbage. Det bliver dog ikke vedtaget.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Svend Høgsbro*): Overfor den Paastand, den ærede sidste Taler fremsatte om, hvor vanskeligt det vilde være, og hvor dyrt det vilde blive eventuelt igen at lukke et nyt ubeskyttet Udløb fra den aabne Ringkøbing Fjord til Havet, finder jeg mig forpligtet til at dokumentere, hvad jeg før sagde om Vandbygningsdirektørens Stilling netop til dette Spørgsmaal. Han udtaler i sin Skrivelse til mig paa Forespørgsel netop derom af 13. November 1906, „at man, hvis det skulde vise sig, at Udløbet ved Kristian Nielsens Gaard ved Skodbjerg skulde faa uheldige Følger, formentlig uden stor Vanskelighed vil kunne lukke det og atter aabne det gamle